

elastisch is en zesmalige sterilisatie gedurende een uur in stoom verdraagt. (Prijs 1 Mark 50, te verkrijgen bij ZIEGER & WIEGAND, Leipzig-Neuschleussig).

NEUBER (Kiel) verdedigt de asepsis en grondt zich op zijn resultaten.

MIKULICZ trekt de conclusies van DÖDERLEIN in twijfel en onderstelt de mogelijkheid, dat er antiseptica aan zijn vingers kleefden en daardoor zijn hand in den gummi-handschoen steriel bleef.

GARRÉ (Tubingen) vreest, dat de kap van MIKULICZ bij het spreken bacteriën uit zijn baard schudt. Hij raadt aan den baard te bevochtigen of af te laten scheeren.

HELPERICH (Greifswald) is overtuigd, dat men de handen kan desinfecteeren. Hij acht het zeer gewenscht om dit na de operatie te herhalen.

HEIDENHAIN (Worms) gelooft aan lucht-infectie. Een laparotomie verliep letaal, hetgeen hij wijt aan de influenza, waaraan zijn assistent lijdende was.

RIEDEL (Jena) informeert bij DÖDERLEIN, hoe het met zijn patiënten gegaan is daar, waar hij bacteriën in zijn handschoenen vond.

DÖDERLEIN had „tadellose” resultaten. Hij verloor van honderd laparotomieën geen enkele. Wel nam hij zoogenaamde aseptische koorts waar, die hij toeschrijft aan infectie met onschuldige kiemen. Hij is zich niet bewust fouten begaan te hebben, zooals MIKULICZ meent en wekt de toehoorders op zijn proeven te herhalen.

V. FRIEDRICH (Leipzig) nam experimenten betreffende de aseptische behandeling van open wonden. Hij herhaalde de proeven van SCHIMMELBUSCH, met dit onderscheid, dat hij de wonde niet infecteerde met reïnculturen, maar op meer natuurlijke wijze met infectie-materiaal uit de buitenwereld afkomstig.

Wonden in de triceps van cavia's werden met kamerstof verontreinigd en daarna gehecht. Van tijd tot tijd onderzocht hij het omgevende weefsel op microben en kreeg eerst zes uur na de infectie een positief resultaat. Hij bewees nu verder dat men alleen mechanisch, d. w. z. door aviveeren met het mes binnen de eerste zes uren de plaatselijke infectie kan bestrijden. Acht uur na de infectie was zulks niet meer mogelijk en stierven alle proefdieren, daar dan de algemeene infectie was tot stand gekomen.

Berlijn, 13 April.

H. TIMMER.

J. WESTERMAN.

(Wordt vervolgd).

INGEZONDEN.

Geachte Redacteur!

In 1893 (*Ned. Tijdschr. voor Geneesk.*, I, 983) heb ik er op gewezen, dat de Wet van 27 April 1884 tot regeling van het Staatstoezicht op krankzinnigen de mogelijkheid uitsluit om iemand, die eenmaal als krankzinnig bij het Staatstoezicht bekend staat, maar hersteld is zonder in een krankzinnigen-gesticht verpleegd te zijn, dien stempel van krankzinnigheid te ontnemen.

Vele collega's deelden die meening niet en hielden het er voor, dat herstel voldoende was om de officiëel geconstateerde krankzinnigheid van zelf te doen verdwijnen. Daarentegen deelden en deelen een aantal rechtsgeleerden mijn meening, zoodat zij zelfs verklaarden, dat de woordelijke toepassing de Wet ongetwijfeld vele hersteld-krankzinnigen ten nadeele zijn kan en somtijds is.

Daar het aan iederen geneesheer kan voorkomen, dat hij zulk een geval in zijn praktijk ontmoet, schijnt het mij niet ondoelmatig de wijze aan te geven, waarop een verklaring van herstel kan worden verkregen, die aan de eischen der Wet voldoet. Ik dank de kennis daarvan aan een onzer jonge rechtsgeleerden, die het onderwerp nader bestudeerde.

De manier om iemand, die officiëel krankzinnig is verklaard en buiten een krankzinnigengesticht herstelde, het officiëele krankzinnigheidsstempel te ontnemen is deze.

Er wordt voor zulk een persoon een plaatsing onder curateele gevraagd volgens het Burgerlijk Wetboek, Boek I, titel XVIII. Die zal geen moeilijkheden opleveren, omdat hij officiëel krankzinnig is, ook al is hij onder die omstandigheden hersteld. Is dat eenmaal geschied, dan kan — onder overlegging eener verklaring van herstel — een verzoekschrift worden ingediend om ontheffing van de curateele. Het in kracht van gewijsde gegane vonnis van opheffing der curateele, waardoor de onder curateele gestelde weder zijn rechten in de maatschappij kan uitoefenen als te voren, toen hij nog niet als krankzinnig bekend stond, sluit van zelf in, dat hij daarmede hersteld is verklaard; want volgens Art. 516 Burg. Wetb. eindigt bij het ophouden der oorzaken, die aanleiding gaven tot het stellen onder curateele, die onder curateele-stelling. Er is dan een officiëel bewijs van herstel, verkregen buiten de Wet op het krankzinnigenwezen om, die alleen herstel erkent, als er ontslag wegens genezing uit een krankzinnigengesticht gegeven is.

De omweg is lastig en onaangenaam, maar er is dan toch kans, dat zulke ongelukkige menschen niet altijd officiëel gek blijven, waartoe de Wet van 27 April 1884 hen anders veroordeelt.

Laag Soeren, 14 April 1898.

Dr. C. L. VAN DER BURG.

Geachte Redacteur!

In zijn aankondiging van VORDERMAN's zeldzaam gematigd gesteld verzoekschrift neemt Prof. FOKKER den Heer VAN DIEREN in bescherming tegen de „Indische bestrijders”. Of deze daarvan gediend is, hij, die jarenlang als onderzoeker, wegwijzer en ontdekker geposeerd heeft en zich nu door zijn beschermer hoort toevoegen, dat hij geen onderzoeker is, zulks staat te bezien. Mij heeft het grootelijks verwonderd, dat Z.H. Geleerde geen of zoo goed als geen rekening heeft gehouden met hetgeen ik onlangs over de onderhavige quæstie, meer bepaaldelijk over de m. i. „Hollandsche” zijde daarvan, te berde bracht. Maar bovendien wil het mij voorkomen, dat de geachte aankondiger herhaaldelijk met zich zelf in tegenspraak is.